

Vuurvliegjes

Lees ook van Gayle Forman:

Als ik blijf
Wacht op mij
Haar dag
Zijn jaar
Hier was ik

VUURVLIEGJES

GAYLE FORMAN

Vertaald door Willeke Lempens

moon

Oorspronkelijke titel: *Sisters in sanity*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Harper Teen, 2007
© Gayle Forman, 2007
© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2010
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2010 ©
Omslagfoto: Denis Putilov
Omslagontwerp: Ingrid Bockting
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3273 6
ISBN 978 90 488 3274 3 (e-book)
NUR 285

www.gayleforman.com
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle onbegrepen meiden overal ter wereld

Hoofdstuk 1

Het zou eigenlijk een uitstapje naar de Grand Canyon worden; iets waar ik totaal geen trek in had. Hartje zomer was het in de woestijn wel duizend graden – dat overleefde ik niet... zeker niet na twee dagen in de auto met pap en Stiefmonster. Het enige wat die laatste altijd doet, is mij de les lezen – over alles. Over mijn haar: tomaatrood met zwarte strepen of zwart met tomaatrode strepen, het is maar hoe je het bekijkt. Over mijn tattoos: een Keltische armband, een krans van madeliefjes rond mijn enkel en een hart op een plek die zij nooit te zien zal krijgen. En over de slechte invloed die ik heb op Billy, mijn halfbroertje. Maar die is verdorie nog maar een baby en ziet mijn tattoos waarschijnlijk aan voor striptekeningen – áls hij ze al opmerkt.

Daarbij was het ook eens het weekend van Labour Day, de laatste dagen vrijheid voor mijn vijfde jaar van de middelbare school begon. Het zou één groot feest worden. Ik speel gitaar in een band – Clod – en we waren geboekt voor het Indian Summer Festival in Olympia, tussen allerlei serieuze bands (met platencontracten dus). Het

was de beste *gig* die we ooit hadden weten te versieren en een gigantische stap voorwaarts vergeleken met de feesten en cafés waar we anders speelden. Maar natuurlijk wilde dat er bij Stiefmonster niet in, want zij ziet punkrock als een vorm van duivelsverering. Na de geboorte van Billy mocht ik van haar niet langer in de kelder oefenen, omdat dat zijn tere babyzieltje zou schaden. Dus kan ik nu alleen nog bij Jed repeteren. Wat haar ook niet bevalt, omdat Jed al negentien is en – hemeltjelijef! – bij een stel lui in huis woont van wie niemand zijn moeder of vader is.

Dus bedankte ik vriendelijk voor de eer. Oké, misschien niet zo vriendelijk... Misschien luidden mijn exacte woorden: 'Ik neem nog liever een hap glas' – wat alleen maar het effect had dat Stiefmonster linea recta naar pap stormde, die me vervolgens op die vermoeide manier van hem vroeg waarom ik weer zo bot moest doen. En dus vertelde ik hem over ons optreden. In een ver, ver verleden had pap ook om dingen als muziek gegeven, maar nu zette hij slechts zijn bril af, kneep in zijn neusbrug en zei dat er geen discussie mogelijk was: we gingen met het hele gezin. Maar ik was niet van plan om het zo gauw op te geven. Ik zette al mijn trucs in: huilen, zwijgen, met serviesgoed gooien. Maar niets werkte. En omdat Stiefmonster weigerde erover te praten, was het puur 'ik versus pap'. En ik ben er nooit goed in geweest om hem het vuur na aan de schenen te leggen, dus ging ik uiteindelijk toch maar overstag.

Ik vertelde het de band. Erik, onze duistere drummer, zei slechts: 'Shit, balen', maar Denise en Jed waren echt overstuur. 'We hebben er zo hard voor gewerkt... jij hebt er zo hard voor gewerkt,' zei Jed en zijn teleurstelling brak mijn hart gewoon. Het was waar: drie jaar geleden wist ik am-

per het verschil tussen een C- en een F-akkoord, nu werd ik al geboekt voor een groot optreden. Althans, zo h ad het moeten gaan. Maar Clod zou dus als trio op het Indian Summer Festival staan. Ik was er helemaal kapot van dat ik het zou missen (hoewel ik het stiekem ook wel fijn vond om te zien hoe rot Jed dit leek te vinden).

Ik had al lont moeten ruiken toen pap die vrijdagochtend in zijn eentje de Drolmobiel stond in te pakken – de afzichtelijke bruine bestelbus die Stiefmonster na Billy’s geboorte per se wilde hebben. Stiefmonster en Billy waren nergens te zien.

‘Mijn God, dat mens is ook altijd te laat. Weet je dat dat eigenlijk een manier is om altijd en overal de touwtjes in handen te houden?’

‘Bedankt voor de psychoanalyse, Brit, maar je moeder rijdt helemaal niet met ons mee.’

‘Zij is mijn moeder niet! En hoezo niet? Je zei toch dat het een familie-uitje was? Daarom moest ik immers per se mee, moest ik Indian Summer laten lopen. Als zij er onderuit komen, ga ik ook niet!’

‘Het is ook een familie-uitje,’ zei pap, terwijl hij mijn koffer achterin schoof. ‘Maar twee dagen in de auto is gewoon te lang voor Billy. Zij gaan met het vliegtuig en dan zien we elkaar daar weer.’

Maar ik had pas echt lont moeten ruiken, toen we Las Vegas naderden en pap opeens voorstelde daar even te stoppen. Toen mam er nog was, deden we dat soort dingen constant. Zomaar in de auto springen en naar Vegas of San Francisco rijden. Ik herinner me een keer tijdens een hittegolf, toen we geen van allen de slaap konden vatten, dat we om  een uur ’s nachts onze slaapzakken in de

auto smeten en de bergen inreden, waar een perfect briesje stond. Het was tijden geleden dat pap zo cool had gedaan. Stiefmonster had hem ervan weten te overtuigen dat spontaniteit gelijkstond aan onverantwoordelijkheid.

Pap trakteerde me eerst op een heerlijke lunch bij een tentje aan een van de nepgrachten van het Bellagio-hotel en grijsde zelfs even toen ik de draak stak met de eeuwige heuptasjes van een stel toeristen. Daarna gingen we naar een kitscherig casino in de binnenstad. Volgens pap kon het niemand wat schelen dat ik pas zestien was en hij gaf me zomaar twintig ballen voor de fruitautomaten. Dat uitstapje van ons begon me steeds beter te bevallen! Maar toen ik hem stiekem begluurde terwijl hij naar mij stond te kijken, viel me toch op dat hij er nogal eh... leeg uitzag, alsof iemand een stofzuiger had gepakt en zijn ziel eruit had gezogen of zoiets. Hij reageerde niet eens enthousiast toen ik vijfendertig dollar won, maar stond erop het geld meteen in zijn zak te stoppen, om het veilig voor me te bewaren. Nóg een rood sein dat ik over het hoofd zag. Nee, ik – achterlijke idioot – liep gewoon voor het eerst sinds tijden weer lol te maken met de vader die ik al jaren miste.

Maar toen we uit Vegas wegreden, werd hij ineens heel stil en somber – net zoals vlak na de situatie met mam. Ik zag dat hij heel hard in het stuur kneep en vond het allemaal maar vreemd en verwarrend. Ik raakte zo in gedachten verzonken, trachtend te bedenken wat er met hem aan de hand kon zijn, dat me niet eens opviel dat we niet langer oostelijk (richting Grand Canyon) reden, maar eerder noordelijk (richting Utah). Het enige wat ik door de voorruit zag, waren immers roestkleurige rotswanden en dat was mij Grand Canyon-achtig genoeg.

Toen we tegen zonsondergang de afslag naar een of ander stadje namen, dacht ik dan ook dat we dat deden om er de nacht in een motel door te brengen. Op het eerste oog was Red Rock Academy ook net een slecht budget-hotel: een plomp, beige gestuukt, T-vormig gebouw van twee verdiepingen. Alleen stond er een hoog hek van prikkeldraad omheen, was er nergens een zwembad te bekennen en stonden er overal stoffige stapels bouwstenen, in plaats van bomen. En om het plaatje af te maken, patrouilleerden er twee bizar gespierde Neanderthalers over het terrein.

‘Wat is dit?’ vroeg ik aan pap, terwijl ik de lont ineens heel duidelijk rook.

‘O, gewoon een school waar ik eens wilde kijken.’

‘Een universiteit, bedoel je? Loop je dan niet wat te hard van stapel? Ik moet nog aan het vijfde jaar van de middelbare school beginnen!’

‘Nee, geen universiteit; meer een soort van... internaat.’

‘Voor wie dan?’

‘Voor jou.’

‘Ga je me naar kóstschool sturen?’

‘Niemand stuurt jou waar dan ook naartoe, we nemen alleen even een kijkje.’

‘Maar... hoezo dan? Ik ga volgende week alweer naar school – mijn eigen school, thuis.’

‘Dat is anders wel een deel van het verhaal, lieverd, want je hebt het niet zo super gedaan op die school van je.’

‘Ach, een paar zesjes. Wat zou dat nou, pap? Da’s toch niet het einde van de wereld!’

Pap wreef over zijn slapen. ‘Nou, het zijn er wel wat meer dan “een paar” ... Maar dat is niet het enige, Brit. Ik

krijg steeds meer het gevoel dat jij niet langer binnen ons gezin past; dat je jezelf niet meer bent. En ik wil dat je hulp krijgt, voordat je...' Hij zweeg abrupt.

'Ho even... Bedoel je dat je wilt dat ik hierheen ga? Wanneer dan?'

'We gaan alleen even een kijkje nemen,' herhaalde hij.

Maar pap heeft nooit goed kunnen liegen. Dan bloost en beeft hij, dus wist ik dat hij nu ook uit zijn nek stond te lullen: ik zag zijn handen trillen. De haartjes op mijn arm kwamen overeind. Dit was helemaal niet pluis!

'Wat is er in godsnaam aan de hand, pap?' gilde ik en ik duwde mijn portier open. Mijn hart ging inmiddels als een gek tekeer; de echo dreunde in mijn oren.

En toen stonden die twee gespierde griezels ineens vlak naast me. Ze draaiden mijn armen op mijn rug en sleurden me bij de auto vandaan.

'Pap! Pappa, wat gebeurt er? Waarom doen ze dit?'

'Wees alsjeblieft voorzichtig met haar,' smeekte pap de bullebakken haast. Toen keek hij naar mij. 'Schatje... het is voor je eigen bestwil.'

'Waarom doe je me dit aan, pap?' schreeuwde ik. 'Waar brengen ze me naartoe?'

'Het is voor je eigen bestwil, Brit,' zei hij nog een keer. De snik in zijn stem maakte me nóg banger.

Ik werd een kleine bedompte ruimte in geduwd, waarna de deur achter me op slot werd gedraaid. Hikkend en snikkend wachtte ik tot pap zich zou realiseren dat hij een vreselijke fout had gemaakt en me weer kwam halen. Maar dat gebeurde niet. Ik hoorde hem even met een vrouw praten, daarna hoorde ik onze auto starten en toen... verdween het geluid van de motor langzaam in de verte. Ik

begon opnieuw te brullen, tot mijn wangen kletsnat waren van de tranen, snot en spuug. Ik huilde en huilde, maar niemand kwam me halen. Ik huilde net zolang tot er niets anders meer opzat dan in slaap vallen.

Toen ik, misschien een uurtje later, weer wakker werd, wist ik even niet waar ik was. Toen ik het me met een schok herinnerde, wist ik ineens precies waarom ik hier zat opgesloten. Stiefmonster! Zij had me dit aangedaan! Mijn angst en verdriet stelden even niets meer voor, vergeleken bij mijn woede voor haar. Maar toen voelde ik nog iets: een soort wee gevoel van teleurstelling. Want eigenlijk had ik er stiekem toch naar uitgekeken dat ik de Grand Canyon zou gaan zien.

Hoofdstuk 2

‘Oppositieeel-opstandige gedragsstoornis’. Red Rock had me een psychiater toegewezen en die beweerde nu dus dat ik leed aan ODD, zoals zij deze aandoening met de Engelse afkorting ervan aanduidde. We zaten in haar donkere kantoor, dat vol hing met zonderlinge posters die vast inspirerend moesten werken. Op eentje stond een stel in een V vliegende ganzen afgebeeld, met erboven de tekst: ‘Wie een plan heeft, kan mijlenver komen.’ Grappig: ik kon helemaal niet mijlenver komen, want ze hadden mijn kleren en schoenen in beslag genomen, om te voorkomen dat ik wegliep. Dus liep ik midden op de dag in pyjama en op sloffen rond.

De psych dreunde maar door, voorlezend uit een dik boek dat kennelijk alle geheimen van de geest bevatte. ‘Heeft vaak driftbuien, spreekt vaak volwassenen tegen, weigert vaak aan regels of verzoeken van volwassenen te voldoen, irriteert anderen vaak met opzet, legt de schuld van fouten en ongepast gedrag vaak bij anderen, is vaak kwaad of verongelijkt, is vaak haatdragend of wraakzuchtig... Klinkt dat je bekend in de oren?’ vroeg ze. Het

mens zag er idioot ouderwets uit: broodmager, met een bloempotkapsel en een hooggesloten plooi blouse, terwijl het in haar kantoortje bloedheet was.

Ik had het niet meer, zoals je je wel kunt voorstellen. Ik was, opgesloten in dat kleine kamertje, de hele nacht wakker gebleven, totdat die bullebakken me weer kwamen halen en afleverden bij een al even potige zuster – die ik acuut Helga had gedoopt. Helga confisqueerde mijn iPod en al mijn sieraden, waaronder zelfs mijn navelpiercing. Ze luisterde simpelweg niet naar mijn protest dat het gaatje dan dicht zou groeien en dat ik het opnieuw zou moeten laten prikken. Nadat ze mijn sieraden in een envelop had gestopt, kreeg ik het bevel me uit te kleden, terwijl zij er gewoon naast bleef staan. Daarna trok ze handschoenen aan en begon me overal te betasten: onder mijn oksels, in mijn mond... En toen moest ik me bukken, zodat ze ‘daar beneden’ kon kijken: van voor én van achteren! Ik was zelfs nog nooit bij een gynaecoloog geweest, dus ik schrok me helemaal wild en begon te huilen. Helga gaf me niet eens een zakdoekje, maar bleef gewoon doorgraaien daarbinnen – op zoek naar drugs waarschijnlijk, al moet ik daar helemaal niks van hebben. Van hasj word ik moe en van alcohol moet ik kotsen, dus nee, dank je.

Afijn, tegen de tijd dat die zielenknijper – dokter Clayton, bedoel ik – me die ochtend begon te vertellen waaraan ik leed, was ik al té erg door de mangel gehaald om haar er fijntjes op te wijzen dat die ODD-omschrijving van haar gold voor zo’n beetje elke jongere die ik kende. Het enige wat ik kon uitbrengen, was: ‘Dat hebt u zeker allemaal van mijn Stiefmonster gehoord’, waarna ze glimlachte en nog wat op haar klembord krabbelde.

‘Ik zal het verwoorden in termen die ook jij kunt vatten. Je schoolcijfers zijn gezakt, je bent amper nog thuis, je blijft nachtenlang weg en als je je gezicht laat zien, ben je zo gezellig als een donderwolk.’

‘Ach, nietes! En áls ik laat ben, is dat altijd vanwege een optreden. Wie laag op de muziekladder staat, speelt nou eenmaal pas om twee uur ’s nachts. Tegen de tijd dat wij onze spullen pakken en naar huis kunnen, is het altijd al een uur of vijf. Maar het is heus niet zo dat ik de hele nacht loop te feesten of zo!’

Dokter Clayton zei niets, schonk me slechts een Stiefmonsterachtige afkeurende blik en maakte nog maar eens een aantekening op haar klembord, waarna ze rustig verderging met het opsommen van mijn zogenaamde wandaden.

‘Je behandelt je lichaam alsof het een muur is die je naar hartenlust kunt volkalken met graffiti; je bent brutaal tegen je stiefmoeder, nors tegen je leraren, onvriendelijk tegen je broertje en je lijkt bovendien met nog aardig wat onbeantwoorde gevoelens naar je moeder toe te zitten.’

‘Waag het niet over mijn moeder te praten!’ zei ik, zelf ook verrast door de grom in mijn stem. Alleen al het uitspreken van het woord ‘moeder’ deed een rilling over mijn rug kruipen en ik kreeg tranen in mijn ogen. Ik knipperde ze vlug weg. ‘Ik heb liever niet dat u het over haar hebt.’

‘Juist,’ zei dokter Clayton, nog een paar krabbels toevoegend. ‘Zullen we dan nu de grondregels eens even doornemen?’ zong ze, alsof het om een spelletje ging. ‘Wij werken hier met een systeem van belonen en niveaus. Als nieuwe leerling begin je op niveau 1. Dat is een in hoofdzaak evaluerend stadium, zodat de staf zich een idee kan vormen van wie je bent, wat je problemen zijn, enzo-

voorts. Maar het is tevens een gelegenheid voor jou om je te bewijzen. Niveau 1 kent maar zeer weinig voorrechten. Je dient binnen te blijven, in een van de buitenwereld afgesloten ruimte. Je maakt je huiswerk op je kamer, je eet op je kamer; je verlaat je kamer enkel voor de individuele therapie sessies of toiletbezoek. En om te voorkomen dat je jezelf iets aandoet, zul je continu worden geobserveerd.

Je wordt pas overgeplaatst naar niveau 2 zodra wij hebben bepaald dat je geen weglouprisco meer vormt en dat je er klaar voor bent aan je problemen te gaan werken. Op dit niveau krijg je je schoenen terug en mag je van je kamer af voor de gezamenlijke maaltijden en groepstherapie. Naar goeddunken van de staf mag je voortaan ook post van familieleden ontvangen.

Het wordt allemaal nog beter als je op niveau 3 belandt. Je verhuist dan naar een gedeelde kamer, mag voortaan naar school in een speciaal klaslokaal en kunt zowel post ontvangen als versturen, hoewel nog steeds uitsluitend van en naar familie. Ook zul je veel meer gaan deelnemen aan allerlei activiteiten. Op niveau 4 mag je weer make-up gebruiken en gebeld worden door van tevoren door de staf goedgekeurde personen. Als je niveau 5 hebt bereikt, mag je weer bezoek ontvangen van familieleden én deelnemen aan speciaal georganiseerde uitstapjes, zoals naar de bioscoop of bowlen.

Niveau 6 is ons hoogste niveau. Wie deze status heeft verworven, mag therapiegroepen leiden, zelfs toezicht houden op nieuwe leerlingen én van de campus af. En zodra je dit niveau hebt voltooid, mag je terug naar huis. Maar jij hebt nog een lange weg te gaan. Het kan maanden duren voordat je op niveau 6 komt, jaren zelfs – dat

ligt helemaal aan jou. Telkens wanneer je je misdraagt, een regel overtreedt of weigert je met volle overtuiging op je therapie te storten, word je één à twee niveaus teruggezet. Indien de situatie het rechtvaardigt, kun je zelfs terugval-
len naar niveau 1.'

Bij die laatste zin glimlachte ze. Je kon zien dat de gedachte alleen al haar opwond.

Hoofdstuk 3

Na vier dagen in mijn uppie begon mijn okselhaar weer te groeien. Het beleid van Red Rock stond tot niveau 5 geen scheermesjes toe. De logica hierachter is mij niet duidelijk geworden. Ik heb nog nooit gehoord van iemand die zichzelf of anderen letsel toebreacht met een Venus Divine. Maar toen ik voor mijn eerste douche de lege badkamer betrad – samen met iemand van het personeel, die me de hele tijd in de gaten bleef houden – kreeg ik een fles babyshampoo in de hand gedrukt... en meer niet. Geen kam, geen scheermesje, niks. Pas vanaf niveau 3 waren elektrische scheerapparaten toegestaan (ze waren blijkbaar niet bang dat we onszelf electrocuteerden), maar tot die tijd moest ik hier dus rondlopen als een Bosjesman eh... vrouw.

Een andere vernedering van niveau 1 was het constante toezicht, zelfs als je naar het toilet ging. 's Nachts werd ik in de gaten gehouden door de bewakers, overdag werd dit overgenomen door een onafgebroken stoet van niveau 6'ers. Sommigen deden gemeen en neerbuigend, maakten misbruik van hun macht. Hen haatte ik. Anderen deden

aardig en neerbuigend, overlaadden je met peptalks om het programma vol te houden. Hen haatte ik nog erger.

Dus kon ik me die eerste tijd op Red Rock vooral heel goed indenken hoe dieren in de dierentuin zich moeten voelen. Het enige wat ik te doen had, was bladeren in die stomzinnige beginnersboeken die ze me gaven, over onderwerpen als meetkunde. Dat had ik in de derde klas van de middelbare school allemaal al gehad! Ik verveelde me werkelijk te pletter, maar paste ervoor op dat iemand me ooit zag huilen.

In plaats van met dokter Clayton had ik een aantal sessies met de directeur gehad, een soort ‘wie-zijn-kind-liefheeft-spaart-de-roede-niet’-goeroe, genaamd Bud Austin. ‘Maar jij mag me “Sheriff” noemen – zoals iedereen,’ zei hij tegen me. ‘Ik was vroeger smeris, maar nu neem ik de echte zware gevallen voor mijn rekening: meiden zoals jij,’ lachte hij.

Het was op mijn eerste dag in eenzaamheid dat hij me een bezoekje kwam brengen, een metalen klapstoel onder zijn arm. Hij was lang, met donker haar en een borstelige snor. Hij droeg een te strakke spijkerbroek met een enorme sleutelbos aan de ene riemlus en hagedissenleren cowboylaarzen die onder de omgeslagen pijpen uit staken.

‘Ik zal je een geheimpje verklappen,’ vervolgde hij zijn vaste, multi-toepasbare speech. ‘In het begin zul je mij waarschijnlijk haten. Dat doen alle meiden. Maar ik kan je dit verklappen: op een dag ben je opeens wat volwassener en beseft je dat Red Rock het beste is dat je ooit is overkomen en dat ik een van de belangrijkste personen ben die je hier hebt leren kennen. Verrek, misschien nodig je me zelfs uit voor je bruiloft!’

Ik dacht slechts: bruiloft? Man, ik ben pas zestien!

Maar hij ging door: 'Ik gok zo dat je ouders te slap zijn geworden. Da's bij zoveel meiden de reden dat ze ontsporen. Plus het gebrek aan aandacht. Nou, daar zul je hier meer dan genoeg van krijgen. Want, meidje,' (zo noemde hij je altijd: 'meidje' of je achternaam – nooit je voor-naam), 'wij gaan hier dat foute leventje van jou weer op de rails zetten. We gaan je houding aanvechten en je ongewenste gedrag vervangen door productief gedrag. Met andere woorden: we gaan jou hier helemaal rechtekken. En het mag misschien niet zo lijken, maar we houden hier echt van je.'

De volgende dag kwam Sheriff opnieuw mijn kamertje binnen met zijn stoel. 'Meidje, ben je er klaar voor om jezelf onder ogen te komen?' Ik vond het de stomste vraag ter wereld. Wát moest ik precies onder ogen komen? Het was alsof hij nu al had besloten dat ik een achterlijke idioot was. Dus zei ik: 'Daar zou ik een spiegel voor nodig hebben. Maar breekbaar reflecterend glas zal wel te gevaarlijk zijn voor een gestoorde zoals ik.' Sheriff stond op, klapte zijn stoel op en liep mijn kamer uit, waarna hij de grendel op de deur schoof.

De volgende middag was het hetzelfde liedje: 'Hemphill, klaar om jezelf onder ogen te komen?'

'Ach, stik toch,' zei ik.

Toen hij op de derde dag weer met zijn stoel en zijn vraag kwam, wilde ik eigenlijk zeggen dat hij zo mijn middelvinger onder ogen zou krijgen, maar iets weerhield me ervan mijn mond open te doen. Dus gaf hij me een korte preek over dat je het jezelf makkelijk of moeilijk kon maken. Ik was het liefst in lachen uitgebarsten, omdat ik

vond dat hij gigantisch uit zijn nek stond te lullen, maar tegelijkertijd wilde ik in tranen uitbarsten, omdat ik wel mooi onder toezicht stond van deze idioot.

Ik bleef zo dapper mogelijk voor me uit kijken, omdat ik ze – Sheriff, Helga, Stiefmonster, die gemene 6'ers – niet het plezier gunde mij te zien knakken. Pas 's nachts, nadat de laatste lichten waren gedoofd en mijn deur aan de buitenkant op slot was gedraaid, huilde ik mijn kussen klets-en kletsnat.

Ten slotte, na Sheriffs vijfde bezoekje (mijn okselharen kon ik inmiddels bijna vlechten), werd mijn deur geopend door een niveau 6'er. Ze was lang, met een opvallend hoekig gezicht, dat werd omlijst door geelblond haar in trendy plukjes – een coupe die veel te bewerkelijk leek voor in deze gevangenis. Misschien mocht je op niveau 6 af en toe naar de kapper?

'Luister, Brit... Da's toch je naam, nietwaar?' vroeg ze, met het soort geïrriteerd ongeduld in haar stem dat leraren altijd voor hun traagste leerlingen bewaren. 'Brit, het kán natuurlijk zijn dat jij het leuk vindt om in eenzame opsluiting in je pyjamaatje rond te lopen. Als dat niet zo is, kun je maar beter heel gauw ophouden met die opstandige "kijk-mij-eens-stoer-zijn"-bullshit. Want daar is hier echt niemand van onder de indruk.'

'Ik weet niet waar je het over hebt.'

'O, alsjeblieft, zeg! Vertel Sheriff gewoon dat je er klaar voor bent om jezelf onder ogen te komen. Meer is er niet voor nodig om op niveau 2 te komen.'

'Meen je dat nou?'

Ze trok één wenkbrauw naar me op, om te laten zien wat een sukkel ze me vond. 'Ik heb wel wat beters te doen

dan jouw deur bewaken! Zeg gewoon dat je er klaar voor bent – doet er niet toe of het waar is of niet. Maar doe ons allemaal een plezier en laat je trots buiten je celdeur staan.’

Het bleek een van de waardevolste lessen te zijn die ik op Red Rock zou leren.

daar hadden we geen van beiden wat aan. Dus haalde ik diep adem en ging verder: ‘Je bent bang omdat je mam bent kwijtgeraakt en nu ben je bang dat je mij ook nog zult kwijttraken,’ zei ik. Mijn stem begon te trillen. ‘Je bent bang dat ik ook gek zal worden... daarom heb je me weggestuurd!’

Pap bleef maar met zijn hoofd schudden. ‘Nee schatje, dat is niet de reden dat ik je heb weggestuurd. Ik geef toe, het was de verkeerde plek, maar wel de juiste reden.’

‘Waag het niet...’ huilde ik nu, ‘waag het niet tegen me te liegen! En waag het niet langer tegen jezelf te liegen! Pap, ik hou van jou en dat zal ik altijd blijven doen, maar dit mag je ons allebei niet langer aandoen. Jij hebt me weggestuurd, omdat je me ziet als... als iemand die beschadigd is of zoiets. Nou, dat ben ik dus niet! Ik ben gewoon haar kind, mams dochter. En ik hield ook van haar, ik ben haar ook kwijtgeraakt!’

Pap staarde me verwilderd aan. Toen trok hij me heel stevig tegen zich aan.

En zodra ik zijn lichaam voelde schokken, werd ik zelf weer helemaal kalm. Misschien vreemd, maar terwijl hij stond te huilen, vielen al mijn angsten, boosheid en verdriet opeens weg.

Toen hij weer wat was bedaard, hield pap me op armlengte van zich af en keek naar me alsof hij me voor het allereerst zag. Toen streek hij een haarlok uit mijn ogen en zei met een glimlach: ‘Wanneer is dat gebeurd, dat mijn kleine meisje zo verstandig is geworden?’

Ik lachte en voelde me lichter dan ik me in jaren had gevoeld. ‘Kom, er zijn een paar mensen aan wie ik je graag wil voorstellen,’ zei ik, wijzend naar de Zusters.

Ik wilde net naar hen toe lopen, toen me vanuit mijn ooghoeken iets (of beter: iemand) opviel. Ik keek nóg eens. De zon stond laag, mijn ogen waren nog steeds vochtig, dus dacht ik in eerste instantie dat het gezichtsbedrog was, dat mijn hunkerende hoofd een spelletje met me speelde.

Maar toen maakte het gezichtsbedrog ineens geluid. ‘Brit!’ riep het. ‘Brit Hemphill!’

‘Jed...’ Ik wilde het eigenlijk roepen, maar het kwam eruit als gefluister.

Toch leek hij me te hebben gehoord, want hij begon op me af te benen, zijn blik als een laserstraal in de mijne geboord.

Pap, die nog steeds met mijn hand in de zijne stond, keek van mij naar Jed. Heel even leek hij van zijn stuk gebracht, maar toen verscheen de herkenning in zijn ogen, terwijl hij de situatie inschatte. Eén moment zag ik weer die bezorgde gespannen blik, maar toen gaf ik een kneepje in zijn hand en glimlachte naar hem, ten teken dat alles goed zou komen, dat alles goed zou komen met mij. Hij hield mijn hand nog heel even vast, gaf een kneepje terug en liet me toen gaan.

Dus stooft ik op Jed af – zo snel dat alles om ons heen leek te vervagen – stortte me in zijn armen en kustte hem. Daarna stak ik mijn neus in zijn hals, terwijl hij kusjes over mijn hele gezicht gaf.

Ergens ver, ver achter me hoorde ik mijn Zusters: zij stonden te juichen en te klappen alsof het om het einde van een hele goede film ging. Toen pas begreep ik dat de beproeving van de afgelopen jaren eindelijk voorbij was – en dat er iets anders op het punt van beginnen stond.

Vijf maanden later...

Acht steden, elf dagen, tweeduizend kilometer, tien motelkamers en zevententwintig Burrito Supremes later zou ik – aan het eind van mijn allereerste Clod-tournee – eigenlijk hard toe moeten zijn aan ongeveer een maand in bed... Maar als ik heel eerlijk was, had ik me nog nooit zo lekker gevoeld. Ik genoot gigantisch van live spelen en vond het een enorme kick om mijn nieuwe songs uit te proberen: korte snelle nummers met titels als *De betonblokkenberg* en *Claytons ziel is een zwart gat*. Om nog maar niet te spreken over elk uur dat ik – wakker of slapend – met Jed doorbracht. Ja, op tournee kreeg ik het gevoel dat de mogelijkheden van het leven eindeloos waren, en voelde ik me vrij. Wat best grappig is, als je bedenkt hoe kort geleden ik nog allesbehalve vrij was...

Ergens kan ik nog steeds niet geloven dat ik mee mocht. Toen ik pap ging vragen of ik in de kerstvakantie met Clod mee op tournee mocht, had ik al helemaal gerekend op zijn 'nee'. Echter, hij luisterde naar mijn verhaal en bekende toen dat zijn paniekerigheid rond mijn deelname aan

Clod vooral op zijn eigen ervaringen was gebaseerd. Hij weet immers precies tot welke uitersten zeventienjarige meiden kunnen gaan om de leden van een bandje te ontmoeten. Toen moest ik hem er toch even aan herinneren dat ik geen groupie ben, maar een van de bandleden zelf.

Een week later kwam pap naar zijn allereerste Clod-optreden. Na afloop achter het podium betrapte ik hem erop dat hij naar me stond te staren – niet met zijn gebruikelijke droevig-angstige blik, maar met de dromerige uitdrukking die ik herkende van alle keren daarvoor, dat ik iets had gedaan waardoor hij trots op me was.

De ochtend erop zei hij dus dat ik op tournee mocht – op voorwaarde dat ik me dagelijks telefonisch bij hem meldde (plus nog een aantal dingen dat ik moest beloven). Die ‘tourneegesprekken’ bleken vele malen beter dan onze Red Rock-telefoontjes ooit waren geweest. Pap vroeg naar de details van elk optreden en vertelde me allerlei verhalen uit de tijd dat hijzelf roadie was – een deel van zijn leven waar hij het al jaren niet meer over had gehad.

En dan mam. Tja, da’s een heel ander verhaal. Een paar weken na mijn vertrek van Red Rock ging ik bij oma en haar langs. Ze was er eerlijk gezegd niet best aan toe. Als ze niet zat te raaskallen over radiosignalen die via de vulingen in haar tanden werden ingestraald, zat ze wezenloos voor zich uit te staren. Ze leek bovendien geen idee te hebben wie ik was.

Toen we daarna een optreden hadden in Spokane, zocht ik haar opnieuw op. Jed stond erop me te vergezellen. Godzijdank liet mam haar paranoïde tirades ditmaal achterwege. Ze was vreemd kalm, op een kinderlijke manier: ze glimlachte voortdurend en hield zelfs mijn hand vast.

Na ons vertrek wilde ik Jed eigenlijk dolgraag vragen of hij bang was dat ik net zoals zij zou eindigen. Maar toen ik later tijdens het optreden een glimp van mezelf in de spiegelmuur opving, besepte ik eindelijk dat wellicht de enige manier om die vraag beantwoord te krijgen, was hem niet langer te stellen...

Het klinkt waarschijnlijk als de plot van een of andere romantische muziekfilm, maar het laatste optreden van de Clod-tournee vond plaats in Cafenomica. Dat had echter niets met mij te maken, de boeker van dit café zat al sinds die gig in maart achter ons aan voor een toegift. Het leek wel alsof iedereen onder de vijftientig uit heel St. George was gekomen. Ook Beth en Ansley waren er; zij stuiterden als idioten door de zaal. En wij gingen zo tekeer dat de ramen ervan trilden.

De volgende dag reed de rest van de band terug naar Oregon. Ik liet me door Ansley en Beth naar Red Rock brengen. Ik weet niet eens waarom ik het allemaal nog eens wilde zien. Om dat boek voorgoed te kunnen dichtklappen? Om mijn demonen nog één keer recht in de ogen te kijken, net zolang totdat zij ze neersloegen?

Maar toen ik op de plek stond die eens dat gehate bouwterrein was geweest, omringd door onkruid en betonblokken, voelde ik slechts dat ik... er allang overheen was. Deze hele toestand had helemaal geen macht meer over me.

Toen dacht ik aan de andere Zusters. Het leek erop dat we allemaal onze draken hadden gedood. Martha, inmiddels een gezonde maat 42, had haar ouders geleerd haar te accepteren zoals zij is en was van plan zich in te schrijven voor een 'Miss Maatje Meer'-verkiezing. Cassie had op haar school een Homo Hetero Bi-alliantie opgericht (al

had ze nog steeds niet besloten waar zij binnen dat spectrum zelf thuishoorde). En cynische ‘waarom-zou-je-je-aan-één-vent-binden’ Bebe was halsoverkop gevallen voor een jongen op haar nieuwe (gemengde) internaat. En V, die griet die zich uit veiligheidsoverwegingen vrijwillig had laten opsluiten in een hel in Utah, maakte zelfs plannen om in haar uppie op wereldreis te gaan! V grapte graag dat wij nu de meisjes uit de brochure waren. Alleen had Red Rock ons niet geholpen, maar wijzelf.

Ansley en Beth zetten me af op het busstation, waar ik een sputterende Greyhound-bus naar Grand Canyon Village pakte.

Terwijl ik over het pad naar de afgesproken plek liep, verloor ik me in het schouwspel om me heen. Laag na laag – bruin, rood, roze en alles daartussenin – vormden de steile rotswanden een duizelingwekkend diepe smalle kloof, met helemaal onderin het kronkelige bleekgroene lint van de Colorado-rivier. Het was vele malen indrukwekkender dan alle foto’s die ik ervan had gezien en ik voelde het kippenveld kriebelen op mijn armen.

Toen pas zag ik ze op een van de uitkijpunten staan – in silhouet, dankzij de middagzon. V, die om zich heen keek als een amazone die haar territorium inspecteerde; stijlvolle Bebe, die tegen het hekwerk geleund stond alsof ze werd gefotografeerd voor een modetijdschrift; Cassie, die breed glimlachend naar iets beneden in de kloof wees; en Martha, die met haar grote ogen en een camera in de hand al het moois in zich opnam.

Ik stopte even om mijn Zusters daar aan de rand van de afgrond te bekijken. Toen liep ik gauw op ze af.

Noot van de auteur

Vuurvliegjes is fictie.

Toen ik voor het tijdschrift *Seventeen* werkte, schreef ik eens een artikel over *boot camps* voor gedragsverandering – lang niet zo hardvochtig als de verzonnen Red Rock Academy van Brit, maar met toch behoorlijk wat van diens minder prettige kanten. Ik maakte in die tijd kennis met verschillende tieners die deze instellingen hadden bezocht. Sommigen waren midden in de nacht door volslagen vreemden uit hun huis ‘geëscorteerd’, en anderen waren door hun goedbedoelende ouders met een smoes meegelokt. Ik sprak tevens vaders en moeders die werkelijk geloofden dat ze hun kinderen hiermee hielpen, hoewel sommige nadat ze hoorden hoe het er in die boot camps aan toeging (van hun eigen kind, uit de media of via een overheidsonderzoek), er toch niet meer zo zeker van waren of dit wel de beste keus was geweest.

Wat mij toen vooral verdrietig stemde – en wat de reden was dat ik dit boek wilde schrijven – was dat veel van de kinderen die deze instellingen bezochten duidelijk hulp

nodig hadden. Sommigen waren aan de drugs, anderen maakten er op school een potje van, weer anderen hadden een eetstoornis of worstelden met een depressie. Het personeel van de boot camps leek er echter op gericht de leerlingen te straffen en tot op het bot af te breken. Terwijl deze tieners in feite juist behoefte hadden aan opbouwende kritiek, liefde, begrip, ondersteuning door bekwame deskundigen. Dát is waar het bij therapie om draait. Er zijn namelijk momenten in je leven waarbij het vooral helpt om iemand te hebben met wie je kunt praten. De meeste therapeuten geven echt om hun patiënten en zien hen het liefst gelukkig en gezond.

Het is heel jammer dat misplaatst extreme, ‘streng-doch-rechtvaardig’-instellingen van het type Red Rock nog steeds bestaan. Maar gelukkig zijn deze de uitzondering, en niet de regel.

Bedankt:

Nina Collins, Maggie Ehrlich, Matthew Elblonk, Lee Forman, Ruth Forman, Tamara Glenny, Eliza Griswold, Shahawna Kim, Deanna Kizis, Kristin Marang, Tamar Schamhart, Nick Tucker en Willa Eve Forman Tucker.